

"Als ik ooit eens op pensioen ben, dan wil ik wel eens naar Amerika trekken..."

Zo begon het verhaal van Tony Coen over de reis naar Ohio.

Maar toen we besloten een Vlaamse Paardenfokkerij te starten, ging de bal wat sneller aan het rollen. Samen met enkele andere leden besloten we op maandag 26 januari te beginnen aan een vijftiendaagse uitstap (tot 10 februari), richting Amerika, op zoek naar VP-bloed.

Het werd een heel boeiende maar vermoeiende trip. Nog nooit gereisd... laat staan een vliegreis gemaakt... en dan nog zo ver...

Maar kom, met de reistickets en wat dollars op zak vertrokken we met de trein, onze kroost achterlatend, vanuit Wervik naar Brussel, waar we van daaruit met de TGV naar de luchthaven van Parijs reisden, waar er euforische paniek heerste: geen vlucht meer voor ons drietjes naar Cincinnati en dan. .. kwam alles toch nog op zijn pootjes terecht.

Oef. De nodige controles inbegrepen en een vlucht van een negental uren, die heel goed meeviel kwamen we terecht aan de andere kant van de wereld.

Met een gehuurde wagen, die reeds klaar stond, gingen we op zoek naar ons hotel.

Van nu af aan: een andere taal, andere gewoontes qua eten, leven, verkeer...

Toen we onze koffers konden uitpakken, restte er alleen nog wat tijd om wat voor ons bekje te zoeken en nog wat na te kaarten en dan hop la, onder de dekens. Drie mannen onder één dak, veel leute en plezier werd ons kenmerk. 's Morgens vroeg uit de veren om verder te trekken richting Millersburg, waar we al na enkele tijd de eerste buggy's (het vervoermiddel van de Amish-bevolking) richting dorp zagen rijden, alsook, wat we hier kwamen zoeken, de eerste Belgians die hun kopje boven staken. Nu nog contact zoeken met de Amish-boeren, wat eerst precies wat afstandelijk verliep. Ze namen ons in het begin niet echt "au sérieux", ze durfden niet te geloven dat wij, Belgen, kwamen om hun paarden te kopen. Maar elke dag verliep de verstandhouding beter. Op de duur werden we zelfs geëerd: "de Belgen" zijn in 't land op zoek naar goeie Belgians van ons, ze zouden zichzelf al haast voorgesteld hebben. We kregen zelfs hulp om op zoek te gaan naar wat mooi en goed leek uit die duizend paarden die we bezochten.

De aankoop vraagt heel veel energie van jezelf: drieduizend kilometer legden we af door het winterlandschap, om op zoek te gaan, te kijken, keuren, selecteren, opnieuw gaan kijken en vergelijken... en dan nog bijkomstig het "in dollars" kopen, wat veel cijferwerk meebrengt. De dagen waren meestal afmattender dan een zware dagtaak. En ons huiswerk bestond eruit om 's avonds onze beoordelingen eventjes samen te leggen om tot een mooi resultaat te komen. We waren een echt team, ook in de ogen van de Amish. Ieder kreeg zijn taak: de ene kon snurken voor drie - de andere was vertaler voor ons drietjes en de laatste moest dan maar rijden voor ons drietjes. Zo deden we dat elke dag opnieuw, wat niet steeds even gemakkelijk was met een vrieskou van -20° tot -22°C, wat een gevoel gaf van vastgevroren te staan op de koets (elk paard hebben we eigenlijk zijn kunnen laten tonen). En onze "niet aangepaste" handen en voeten, wat zagen die af... we moesten ze zelfs onze muts aandoen...

Maar toch, ondanks dat minpunt, belette het ons niet om tussendoor de nodige lol te tappen. Zo ploegden we ons op een keer met de wagen door een diep ondergesneeuwd

pad waar we, niet verwonderlijk, vstraakten. En maar duwen dat mijn passagiers moesten doen om de wagen vooruit te krijgen. .. en dat met de versnelling ontkoppeld...hihi. Zelfs onze Amish vrienden vonden dat "de max".

Ja zover kwam het: onze lach werd hun blijdschap, hun traan werd ons verdriet. We werden zelfs op een avond uitgenodigd bij een Amish gezin voor een gezellig samenzijn met een lekkere maaltijd. 't Was echt fijn dat te kunnen meemaken... zelfs de taal vormde geen barrière om er een leuke avond van te maken en het deed ons beseffen hoe gelukkig die mensen uit die bevolking kunnen zijn met zo weinig comfort.

Jammer dat de tijd begon te dringen. We hadden graag de tweedaagse presentatie en verkoping in Columbus (voor Belgians en Percherons) meegemaakt.

Een mooi evenement...

De dag na Columbus werd het hoog tijd om onze aangekochte paarden: 12 Belgians aangekocht bij 7

verschillende Amish-boeren en 1 van bij een rasechte Amerikaan (ons Tenille), te gaan verzamelen en samen te

brengen op een Amish- farm om daar de quarantaine op te starten. Een prachtig zicht, die troep Belgians die straks bij onze Vlaamse Paarden het Franse en Vlaamse landschap zullen sieren...

Een laatste avond in Millersburg... 't besef deed raar, maar toch waren we blij dat de gedachte aan België "prior" begon te krijgen... een moment waarop alles op een rijtje werd gezet.

De volgende morgen nog vlug eventjes de paarden opzoeken en "see you back" zeggen, hopende dat ze de vlucht naar Schiphol van 13 maart niet zullen missen...

En dan tijd om afscheid te nemen met een hartelijke omhelzing en een ingehouden traan. .. het deed pijn want het waren "echte" verre vrienden geworden. . .

't Is mooi geweest. ..

Tony